

**D**alt d'un arbre centenari hi vivien tres bruixes.

La Tocanassos vivia a la branca més alta i es passava el dia contemplant les musaranyes.

A la branca del mig hi vivia la Culdangúnies que no parava mai quieta, feia equilibris i tombarelles, i com que sempre s'entrebancava anava tota apedaçada.

La Potadegripau vivia a la branca més baixa i no treia mai el cap de dins els llibres.

Un dilluns un esquelet de peix va caure  
al cap de la Potadegripau que va cridar: ai!

I després un altre esquelet i un altre:  
Ai! Ai!

La Potadegripau va pujar fins a la  
branca del mig on vivia la Culdangúnies  
i li va dir:

—Ets tu que m'estàs bombardejant  
amb espines de sardina?

—No són de sardina, són de bacallà  
i vénen de dalt, de la branca on viu la  
Tocanassos —va aclarir la Culdangúnies—.  
Jo l'únic que faig és esquivar-les.







Les dues bruixes van pujar a visitar la Tocanassos que estava ajaguda devorant peixos d'un sac i anava llençant les espines arbre avall.

—Tocanassos, si us plau, para de molestar-nos amb les teves deixalles!  
—li varen dir a l'una.

—I doncs, què voleu? He arreplegat un sac ple de peixos caigut del cel i no me'l penso pas deixar perdre.

—Caigut del cel? —es van estranyar les dues.

—Sí, tal com ho sentiu, aquesta nit han plogut peixos i jo els he arreplegat tots dins aquest sac.







